

nok selv kan slaa haardt, men flæber, saa snart andre slaar igen. Jeg skal heller ikke klage over, at den højtærede Minister i Slutningen af sin Tale var personlig mod mig, den Slags Ting maa man tage med. Men saa har, vil jeg ogsaa sige, den højtærede Minister med det samme lagt dette Vaaben over i min Haand — jeg skal ikke bruge det saa nærgaaende, som den højtærede Minister gjorde det overfor mig.

Den højtærede Minister sagde, at jeg var Højskolelærer, og det er rigtigt, det er jeg. Den højtærede Minister har været Præst. Jeg skal ikke udtale mig om, hvordan han var som Præst, thi det ved jeg intet om, og det forekommer mig, at den højtærede Minister skulde have ladet være at udtale sig om min Stilling som Højskolelærer, thi den kender han intet til. Fremdeles sagde den højtærede Minister, at jeg jo ogsaa var Folketingsmand — og dér er den højtærede Minister fremdeles paa Sandhedens Grund —, og saa gjorde han opmærksom paa, at som Folketingsmand kunde man tage sig dels af saglige Spørgsmaal og dels af politiske Spørgsmaal, og jeg havde i min Tale givet mig i Lag med begge Dele, men var sluppet daarligt fra det i begge Tilfælde. Nu siger jeg: Det samme, som gælder for mig her, gælder ogsaa for den højtærede Minister. Han har ogsaa en Gang været Folketingsmand, indtil han ophøjedes til sin nuværende Stilling. (Afbrydelse). Ja, han er det endnu for Resten, men han er blevet meget, meget mere siden den Tid. Jeg tog mig for forleden Aften, da jeg kom hjem herfra, at gennemlæse de Taler, den højtærede Minister holdt, medens han var Folketingsmand, ved Finanslovbehandlingerne, og de Taler, han har holdt om Skole- og Kirkespørgsmaal. Det var ikke morsomt, men man kan, som sagt, gøre det paa et Par Timers Tid, naar man kommer træt hjem fra Rigsdagen. Nu undrede jeg mig en Del over, at Ministeren, den nuværende Kirke- og Undervisningsminister, ikke har deltaget mere i Forhandlingerne om Skole- og Kirkespørgsmaal, end Tilfældet er, og det forklarer mig noget den Forbavselse, der blev rundt omkring i Landet, da det blev det ærede Medlem for Stubbekøbing-Kredsen, der i sidste Øjeblik kom med i det nuværende Ministerium, og

ikke et andet æret Medlem af dette Ting, hvis Interesse for Skole- og Kirkespørgsmaal og hvis Frisind er langt mere fremtrædende end det ærede Medlem for Stubbekøbing-Kredsens. Som sagt, det var ikke meget, den højtærede Minister havde at sige om Skole- og Kirkespørgsmaalet, mens han var Folketingsmand alene. Det var mest kommunale Spørgsmaal, han talte om, og saa havde han — skal jeg sige den Ære at være Ordfører for sit Parti i Rigsretsspørgsmaalet. Det var det saglige. Men den højtærede Minister har ogsaa forsøgt sig i det politiske. Det var i en Tale i Efteraaret 1910, men jeg vil just ikke sige, at han slap heldigt fra det. Han endte sin ganske korte Tale med at citere en plat Historie fra „Klods-Hans“, hvori der til sidst forekom en kraftig Ed, saa det ærede Medlem for Assens-Kredsen (Klaus Berntsen), den daværende Konseilspræsident, maatte tage ham haardt i Skole derfor.

Det var Ministerens Optræden i det politiske. Men lad os nu vende os til selve Sagen, som dog har mere Interesse end Ministerens Person. Jeg bebredede i min Tale Ministeren, at han havde udsendt en Skrivelse, hvori han havde stillet i Udsigt, at Lærerne i Folkeskolen skulde kunne tvinges til at undervise vederlagsfrit i de kommunale Efterskoler, og nu siger han, at det indrømmer han, og at der staar i en Skoleanordning af 1814, at man kan det. Det er rigtigt, men jeg tror ikke, der staar, at den højtærede Minister har en Pligt til at bruge denne Anordning. Nu siger Ministeren ogsaa, at han ikke vil gøre det, og jeg glæder mig over, at han ikke vil anvende Tvang her. Men hvorfor saa antyde det i dette Cirkulære, og hvorfor give Kommunerne en Anvisning derpaa? Jeg har nu det Indtryk, at Ministeren meget vel føler, at han her er gaaet videre, end han skulde, og saa havde jeg haabet, at han havde sagt: Her har jeg gjort noget, som er urigtigt, det vedkender jeg mig. Han var vokset meget i mine Øjne, om han havde sagt, at han her havde fejlet.

Jeg kommer nu til den Sag, som er os særligt imellem, den saakaldte Møborg-Sag. Naar jeg rejste den Sag forleden Dag her i Tinget, var Grunden den, at man fra Friskolekredse havde anmodet mig om at gøre det, og fordi jeg vidste, at